

TEMNÉ OZVĚNY

LORETH ANNE
WHITE

THRILLER

VRÁTILA SE, ABY OBJASNILA SMRT OTCE

TEMNÉ OZVĚNY

Copyright © 2019 by Loreth Anne White

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2927-2 (pdf)

TEMNÉ OZVĚNY

LORETH ANNE
WHITE

VENDETA

*Věnováno Jill a Rayovi,
kteří udržují sen o Big Baru při životě.*

PO PRVNÍCH MRAZECH

Cariboo. Neděle, 27. září,
před více než dvaceti lety.

Whitney při běhu pálí na hrudi. Má sucho v krku. Do bosých chodidel se jí zapíchávají trny, borové jehličí a kamínky. Po vnitřních stranách nohou jí stéká krev a zanechává lepkavé stopy v suché trávě.

Klesne do dřepu. Oddechuje a naslouchá zvukům podzimního lesa.

Tráva ji bodá do nahých hýždí. Potrhaná látka košile se jí lepí na kůži a jednou z děr jí vykukuje levé nadro. Kolem bradavky je pokousaná. Dlouhé vlasy – stejně žlutozlaté jako divoká tráva, v níž se schovává – má spleené potem a špínou.

Někde našťvaně zaprská veverka. Z lesní cesty na druhém konci jezera k ní doléhá tichý, vzdálený hukot jedoucích auta. Nad lesem se vznáší dusná, třaskavá energie – schyluje se k bouři. Zvedá se vítr, celý les šumí a kymácí se.

Ale je neslyší.

Vysoko nad ní se vznáší poštolka. Prudce vzhledne. Neví, co má dělat. Dostala se na konec lesa. Za jeho bezpečným okrajem se rozkládá otevřená louka. Je porostlá vrbovkou, která už opadává. Její chomáčky se nad loukou vznášejí jako letní sněh, zatímco hromy hřmí a bouřkový mračen se stahují k sobě. Lesem se plíží stíny.

Zná to tady. Mezi stromy na protější straně louky se choulí polorozpadlé chatky bývalého letního tábora. Patří k Haugenovu ranči. Mohla by se tam schovat.

Ale hrůza ji sevře plnou silou. Možná ji sledují. Čekají, až vyběhne jako raněná srna. Čas ubíhá. Mraky houstnou a zakrývají slunce. Louku halí stín.

Setřásla je? Je to možné?

Ozve se třesknutí hromu. Do ušních bubínků ji udeří nával tlaku. Strach ji přinutí jednat. Vyskočí a vyrazí dopředu na louku. Zběsile se prodírá hustým porostem vrbovky a trávy, pohled odhodlaně upřený na mezeru mezi stromy na druhé straně mýtiny. Její holý zadek poskakuje jako bílé srnčí zrcátko.

Někde za sebou zaslechne výkřik.

Z protějšího směru se rozezvučí motor čtyřkolky. Krouží kolem ní, chtějí ji obklíčit.

Po tváři jí stékají slzy. Ale nezastaví. Dál se prodírá hustým porostem a míří k útočisti mezi stromy na druhé straně mýtiny.

Vzduchem se rozlehne rána. Z korun stromů vyletí vyplašení ptáci. Kolem její tváře prosvištěla rozžhavená kulka. Vykřikne a prudce změní směr. Znovu zahřmí. Obloha zčerná. Na zem začínají dopadat první veliké dešťové kapky.

Další rána.

Ucítí zásah zezadu do ramene. Náraz jí vyrazí dech, zapotácí se a spadne mezi vzrostlé vrbovky. Chvilí leží na zádech, omráčená, schovaná v porostu. Pod ramenem cítí horkou vlhkost. A taky bolest. Neuvěřitelnou bolest. Je po všem. Nemůže dýchat. Její tvář, obrácenou k obloze, začíná bičovat dešť. Překvapeně si uvědomí, že nebe nad ní teď má zvláště oranžovofialovou barvu.

Myslí na mámu. Máma má bouřky ráda. Myslí na všechny své chyby. Na Trevora, Ashe, na všechno, co se pokazilo... Unáší ji moře nepopsatelné bolesti. Ale pronikavý hvizd ji znovu probere k vědomí. Prudce otevře víčka. Srdce se jí divoce rozbuší. Nesmí umřít – nesmí – neumře.

Těžkopádně se přetočí na bok. Ale levá ruka ji neposlouchá. Zdravou rukou chytne trs vrbovky a zvedne se do podřepu. Teď už leje, dešť jí buší do zad a hrne vlasy do obličeje. Větve nedalekých stromů se zběsile kroutí, jak se do nich opírá vítr. V hlavě jí znějí slova písně, kterou poslouchala v Ashově autě.

Chci si jen užívat
v Los Angeles.
Než umřu, trochu se pobavit
v Los Angeles. Bude to paráda.
Tancovat celou noc, dokud slunce
nevyjde nad Los Angeles...

Byla blízko.

Tak blízko.

Mohla žít svůj sen. Podívat se do Los Angeles. Málem se jí podařilo z tohoto města utéct. Všechno bylo na nejlepší cestě. Chtěla se bavit. Teď chce jen zůstat naživu. Vrátit se domů k mámě. Zpátky do starého dobrého karavanového městečka.

Shrbená jako šimpanz se prodírá vysokou vrbovkou. Levá ruka jí bezvládně visí podél boku, stéká po ní krev a déšť. Tvrdošíjně míří k té mezeře mezi stromy. Ale výhled se jí zužuje. Točí se jí hlava. Přímo nad ní udeří hrom a blesk se zapíchne do země jako zubatá vidlička. Sotva sebou trhne. Doběhne ke stromům.

Vtom se ozve další výstřel. Všechno se zpomalí, když se od kmene těsně u jejího obličeje rozletí kůra a třísky. Zabodnou se jí do tváře a oslepní pravé oko. S naříkáním se odpotácí do hustého lesa na konci louky. Je v něm tma. Opravdová tma. A možná i bezpečí. Levé oko si přivyká na příšeří. Lesní půdu pokrývá kapradí a borůvkové keře. Najde cestičku, o které ví, že je schovaná pod porostem, a klopýtá po ní. Hlasy – slyší hlasy. Křik. Mužské hlasy. Blíží se k ní. Řev čtyřkolky nabírá na hlasitosti.

Spatří starou rozpadlou chatku pokrytou suchým mechem a lišejníkem. Mezi shnilými prkny se prodírají stromky. Ve stínu zchátralé budovy stojí srna. Ztuhne. Srna ji pozoruje velkýma lesklýma očima a zastírá ušima.

Jak se však čtyřkolka přiblíží, s dusotem zmizí ve křoví. Zmocní se jí panika. Otočí se kolem dokola. Kam se schová? Staré chatky jsou první místo, kde budou hledat. Jak ji mohlo napadnout, že by tu mohla být v bezpečí?

Pohledem spočine na spadlém kmeni. Je to mohutný, starý cedr, porostlý mechem, oranžovými lišejníky a kapradinami. Dojde k němu a padne na kolena. Uvnitř je dutý, ztrouchnivělý a nabízí prostor, který by mohl posloužit medvědovi ke klidnému zimnímu spánku nebo pumě s mláďaty jako úkryt před predátory. Vleze dovnitř. Ochablou, kluzkou, zakrvácenou ruku táhne za sebou. Ve kmeni to voní jako stará truhla, do které si její babička ukládala kožich. Voní povědomě. Bezpečně. Jako rodina. Přívětivě. Leze hlouběji a hlouběji. Nakonec se dutina zúží a obejmě ji až příliš těsně. Tam se stočí do klubíčka, hluboko uvnitř své jeskyně. Cedr ji škrábe na holých hýždích a rukou. Čtyřkolka se zastaví někde poblíž.

Uslyší další výkřik. Další výstřel. Pevně zavře oči a čeká, až ji vytáhnou za nohy. Ale hlasy se vzdalují, stejně jako dusání bot. Vrčení motoru čtyřkolky se přesouvá dál do lesa.

A najednou je všude ticho, jen déšť vytrvale bubnuje na její kmen.

Ženou se za tou srnou, napadne ji. Přízračnou srnou, která se tu objevila, aby odvedla jejich pozornost a zachránila ji.

Její tělem začnou cloumat silné, ochromující záchvěvy. Pevně si zakryje rukou ústa, aby nekňučela. Jen pro případ, že by jeden z nich byl ještě pořád tady, pro případ, že by to byl trik, jak ji přimět vylézt.

Ale už je neslyší.

1. KAPITOLA

*Ottawa. Úterý, 8. ledna,
o dvacet let a něco málo přes tři měsíce později.*

Seržantka Rebeka Northová kráčela po boku své advokátky. Klapání jejích podpatků se po mramorové chodbě budovy Nejvyššího soudu rozléhalo se sebejistou kadencí. Kostým měla ušitý na míru, tmavě modrý, téměř černý. Halenku hedvábnou, klasický střih. Vyzařovala z ní profesionalita a zároveň určitá jemná ženskost. Husté tmavé vlasy měla stažené do volného drdolu na zátylku. Žádné šperky. Minimální líčení. Její vzhled, schválený týmem obžaloby, měl působit nenuceně a vytvářet dojem zkušené a důvěryhodné vyšetřovatelky z oddělení obchodní kriminality kanadské federální policie, která je dostatečně sofistikovaná a chytrá na to, aby pomohla dopadnout vysoce postaveného zločince.

V tomto soudním procesu šlo o hodně. Média na obou stranách americko-kanadské hranice o něm intenzivně informovala. Stejně neúprosný byl zájem veřejnosti prostřednictvím sociálních médií. Venku před soudní budovou se zvedal vítr a citelně přituhovalo, zatímco dodávky kabelových televizí a štáby technické podpory se krčily v očekávání nadcházející lednové sněhové bouře. Do soudní síně se vraceli akreditovaní novináři. Přestávka skončila. Rebeka měla vypovídat jako další v pořadí. Ačkoli navenek působila klidně, v žilách jí proudil adrenalin. Očekávalo se, že tým obhajoby na ni bude tvrdě útočit.

Advokátka, která šla svižným krokem vedle ní, si tiskla k hrudi složku papírů. „Nezapomeňte, seržantko, že spousta vynikajících policistů se u výslechu zamotá do věcí, které nijak nesouvisí s jejich důvěryhodností ani profesionalitou. Nechají se rozhodit maličkostmi, které...“

„Už jste mi to říkala,“ přerušila ji. „Chápu to.“

Obešly mramorový sloup, před soudní síní už stála skupina lidí. Když se blížily ke dveřím, Rebece v kapse saka zazvonil telefon. Zaváhala. Možná jí zase volá šéf.

„Radši to vezmu,“ řekla spěšně advokátce.

„Už jste na řadě,“ upozornila ji.

„Bude to jen chvilka.“

Vytáhla telefon z kapsy a ustoupila do relativního ústraní jednoho z výklenků. Když uviděla předvolbu, došlo jí, že to nejspíš bude táta. Už zase. Poslední čtyři telefonáty od něj nechala spadnout do hlasové schránky. Na jeho paranoidní konspirační teorie teď neměla čas. Chtěla hovor odmítnout, ale pak se zarazila. Táta na tom nebyl dobře. Moc pil. Vlastně pil odjakživa, ale poslední dobou to začínalo být opravdu problematické. A přes zimu býval ve starém domě osamělý. Nejbližší město byl Clinton. Pětačtyřicet minut jízdy po nebezpečných lesních cestách, které se v zimě běžně neudržovaly.

Izolace na venkově, alkohol, plíživé stáří... Dohromady mu to zatemňovalo mozek a vyvolávalo v něm zmatek a deprese. A aby si dlouhé osamělé noci na farmě nějak zkrátil, přehraboval se ve starých případech. Obsedantně se vracel k těm, které se mu nepodařilo vyřešit, a vymýšlel šílené teorie, které obvykle do rána zapomněl. Rebeka hovor přijala.

„Ahoj, tati, poslouchej, můžu ti zavolat později? Zrovna jdu k soudu.“

Po jejích slovech následovalo zvláštní, tíživé ticho.

„Tati? Jsi v pořádku?“

„Potřebuju... potřebuju s tebou mluvit, Beky. Potřebuju, aby... abys mi něco vysvětlila.“

Jazyk se mu pletl. Rebeka se podívala na hodinky. V tátově časovém pásmu bylo sotva poledne a on už byl úplně pod obraz. Než u soudu skončí, bude úplně mimo.

„Poslyš, promluvíme si, až...“

„Ne, ne, Beko, po telefonu ne,“ zašeptal táta. „Jsem v hale hotelu Cariboo Lodge a volám z veřejného telefonu před Moose and Horn. Někdo by mě mohl slyšet.“ Chvilí bylo ticho. Rebeka v pozadí slyšela hluk z hospody. „Mám podezření, že... byl u mě ve srubu a vzal mi nějaký papíry ze spisu k případu.“

„Kdo? Z jakýho spisu?“

Náhlé ticho před soudní síní bylo ohlušující. Téměř všichni se nahnuli dovnitř. Hrudník jí sevřelo napětí. „Tati,“ řekla pevně a příkře, „já teď na tyhle konspirační teorie nemám čas. Musím...“

„Včera večer. Myslím, že byl venku, mezi osikami. Díval se na můj srub. Předtím mě asi potmě sledoval domů. Myslím, že ví, co vím.“

Rebeka zaváhala. Takový tón u svého otce ještě neslyšela. Nepochybovala o tom, že si vymýšlí, ale jeho strach byl skutečný. Bude muset zvážit, jestli by mu neměla zajistit odbornou pomoc. Nejspíš už je načase. Až tento soud skončí, pojedou domů a všechno vyřeší. Na ranč se jí ale vůbec nechtělo. A strávit tam delší dobu bylo to poslední, po čem toužila. Mohla by tam totiž snadno narazit na Ashe. Ale zjevně už to dál odkládat nemůže.

„Tati,“ řekla o něco přívětivěji. „To bude dobrý. Slibuju. Jak skončí soud, vezmu si volno a...“

„Já vím, že lhal, Beko. *Oba* jste lhali. Tehdy před lety. Tu ránu na obličej si neudělal při nehodě na koni, že ne? Před čím jsi ho tehdy chránila?“

„O čem to mluvíš?“

„Seržantko Northová – Rebeko!“ Byl to jeden z právníků, oči mu naléhavě plály. „Okamžitě pojdte dovnitř! Proboha, seržantko, copak nám to chcete prohrát?“

Rebeka si sevřela kořen nosu. „Tati, musím jít vypovídat. Zavolám ti zítra.“ Kdyby mu zavolala večer, byl by opilý. „Slibuju. Ubytuj se v hotelu a trochu se vyspi. Hlavně prosím tě nejezdí nikam autem.“

Ukončila hovor a telefon zastrčila do kapsy, ale když pospíchala za právníkem, zachvátil ji neklid.

Lhal. Oba jste lhali... Tu ránu na obličej si neudělal při nehodě na koni...

Když vstupovala do soudní síně, vrátila se v myšlenkách o více než dvacet let zpátky k jedné zářijové neděli. Byl začátek typického babího léta, kdy se břízy a olše nad kopci třpytily žlutou a zlatou barvou, a právě se rozpoutala prudká bouřka.

Rebeka se vracela domů z víkendové brigády u veterináře, když se spustil déšť. Chytila volant o něco pevněji, nahnula se k čelnímu sklu a snažila se přes rozmazané oblouky stěračů sledovat rozbahněnou cestu. Najednou před autem uviděla muže, jak kráčí prostředkem cesty. Byl bos, paže svěšené podél těla. Džíny měl promočené a tričko přilepené k tělu.

Rebeka zpomalila a blížila se k němu. Zdálo se, že si jí vůbec nevšiml, neuhnul z cesty ani se neotočil.

V dálce třískal a burácel hrom. Stromy podél silnice se ve větru prudce ohýbaly.

Zatroubila.

Žádná reakce.

Rebeka dupla na brzdu a zastavila. Chvilí tam jen tak seděla, déšť bubnoval na plechovou střechu.

Co, sakra, blbne?

Pak se zničehonic otočil. A její srdce se zachvělo.

Ash.

Levou stranu obličeje měl celou rozseknutou. Oko fialové, opuchlé, skoro zavřené. Po tvářích mu spolu s dešťovou vodou stékala krev a tvořila tmavé skvrny na jeho tričku.

Otevřela dveře a navzdory dešti se k němu rozběhla. „Ashi! Co se stalo? Co tady proboha děláš?“ Ale on na ni jen zíral, úplně prázdnýma očima...

Rebeka se vrátila v myšlenkách do přítomnosti. Když však usedla na lavici, přeběhl jí mráz po zádech. Stěží dokázala vnímat soudního úředníka před sebou, natož aby si vzpomněla, jak se do boxu dostala.

„Seržantko Rebeko Northová, přísaháte, že vše, co sdělíte tomuto soudu, bude pravda, celá pravda a nic než pravda?“

Lhal.

Oba jste lhali.

2. KAPITOLA

Cariboo. Úterý, 8. ledna.

Tori Burtonová ležela na břiše vedle Rickyho Simona na zasněženém hřebeni mezi holými osikami. Pozorovali starý srub na mýtině pod nimi a čekali, až si stařec půjde pro dřevo. Ricky řekl Tori, že si vždycky v tuto dobu chodí pro poslední zásobu. Pak už po zbytek noci nevychází.

Několik metrů vlevo od jeho srubu byla vedle hromady dřeva kůlna – jejich cíl. Stála před dalším hustým osikovým hájem, který přiléhal k pozemku ze směru od zasněžené příjezdové cesty. V purpurovém soumraku toho lednového odpoledne zářila papírová kůra osik přízračným světlem. Narušovaly ho jen tmavé skvrny, které Tori připadaly jako oči naličené černými stíny. Měla pocit, že ty egyptské oči sledují ji a Rickyho, jak špehují srub pod kopcem. Byla z toho nespá. Se soumrakem ji přemáhal čím dál silnější neklid a kousavý chlad, který přivál vítr až z Arktidy. Mrzly jí uši. Měla si vzít čepici, jak jí radila Olivie, její biologická matka. Olivie jí také vyprávěla, že všechny ty stromy jsou propojené jako jeden velký podzemní organismus tvořený spleť kořenů.

Kdyby někdo tady na hřebeni jeden strom skácel, ostatní dole v háji by to věděly.

Přemýšlela, jestli by úder sekery ucítily všechny najednou.

A pak ji napadlo, jestli se někdy naučí milovat Olivii tak, jako milovala svou adoptivní mámu. Pochybovala o tom. Melody a Gage,

její adoptivní rodiče, jí chyběli, v srdci jí po nich zela veliká díra. Ricky byl její jediný skutečný přítel. Ze všech lidí na nové škole si jen on myslel, že být dcerou sériového vraha je docela cool. Ricky byl ten typ kluka, který dokázal přesvědčit i protivné holky, které ji šikanovaly, že je taky v pohodě, už jen tím, že se s ní přátelil. Protože Ricky byl drsňák. Troufal si na věci, které by nikdo jiný neudělal.

„Už jde,“ zašeptal Ricky. Ukázal na okno v zadní části srubu.

Uvnitř, ve žlutém čtverci chvějícího se světla, stála silueta shrbeného starce. Telefonoval. Používal pevnou linku, ale neměl elektřinu. Kousek od zadního okna srubu měl velkou nádrž s propan-butanem. Topil si dřevem.

„Říkals, že si každý den touhle dobou chodí pro dřevo a pak vyjde až ráno,“ zašeptala Tori. „Co mu tak trvá?“

„Půjde, půjde, asi jen telefonuje. Koukej, už zavěsil.“

A opravdu, během dalších dvou minut se dveře srubu otevřely a vyšel z nich stařec v bundě, čepici a rukavicích. Se zády ztěžklými časem, zachumlaný v příliš velké bundě, která mu kdysi nejspíš padla, se prodíral hlubokou břechkou k hromadě dřeva zakryté plachtou. Rozbředlým sněhem za sebou táhl sáně. Když došel k hromadě, odhrnul plachtu. Tori a Ricky napjatě sledovali, jak muž nakládá na sáně našťípané dříví. Potom hromadu zase přikryl a vracel se sněhem ke srubu se sáněmi v závěsu.

„Teď půjde dovnitř,“ řekl Ricky.

Tori začala panikařit. Najednou jí připadalo, že to, co se chystají udělat, je špatné. Hlavou jí proběhla Rickyho slova.

Bude mu to jedno, ani si toho nevšimne. Jakmile zajde dovnitř, vlezeme do kůlny a vezmeme pár lahví pálenky. To je celý. Vyběhneme zpátky na hřeben, nasedneme na skútr, ten budeme mít zaparkovaný za stromy, a zmizíme.

„Už je pozdě,“ ozvala se. „Slíbila jsem Olivii a Coleovi, že budu do tmy doma.“

Ricky se k ní otočil a usmál se, měl lesklé černé oči, pleť snědou. Jeho zuby zářily jasně bílou barvou a byly úplně rovné. Když se na ni Ricky takto podíval, cítila vždycky něco zvláštního v břiše. Bylo

mu skoro třináct, ale vypadal mnohem starší, světem protřelý. Ricky Simon byl třída. S ním si Tori připadala, že žije. Když byli spolu, dokázala zapomenout na zmatek ve svém životě. Díky Rickymu se jí chtělo každé ráno vstát z postele. Jen díky němu byl její nový život na ranči Broken Bar snesitelný. A i teď byly všechny rozpaky rázem pryč.

„Nechceš teď vycouvat, že ne, Tori Burtonová?“

„Jasně že ne. Jenom... musíme si pohnout.“

„Žádný problém.“

Vyrazili dolů ke staré kůlně. Teplota rychle klesala, takže břečka postupně tuhla. Když došli ke dveřím kůlny, Ricky zaklel.

„On ji zamkl, sakra. Nikdy dřív nezamykal.“

Skutečně, na dveřích visel nový mosazný zámek, provléknutý kovovými očky.

„Možná si přepočítal lahve a zjistil, že mu nějaký chybí,“ řekla Tori, roztřesená zimou. Najednou byla ráda, že je kůlna nepřístupná.

Ricky si sedl na bobek. Zámek měl ve výšce očí, mžoural proti slábnoucímu světlu a prohlížel si ho. Pak se usmál. „S tímhle si poradím.“ Sáhł do kapsy a vytáhl multifunkční nůž. Byl kostěný a krémově lesklý, až průsvitný, ozdobený zlatým profilem koně. Sundal si rukavice a rozevřel ho.

„Kopyták,“ ukázal jí. Zasunul špičku do zámku, zavřel oči a soustředěně a opatrně nožem uvnitř zámku manévroval. Nadával, protože ho zábyl prsty, ale snažil se dál. „A je to!“ Zámek se otevřel.

Ricky se s úsměvem narovnal.

„Kde ses to naučil?“

„Od jednoho chlápka v rezervaci. Dělej.“ Otevřel dveře kůlny a ohlédl se ke srubu, který v padajícím soumraku vyhlížel jen jako zasmušilý stín. Z kamenného komína stoupal zvlněný kouř.

Jakmile Ricky vešel dovnitř, posvětil malou baterkou na řady úzkých polic, které lemovaly jednu stěnu. Kužel světla se odrážel od lahví a zavařovacích sklenic naplněných tekutinou. Obsah některých z nich byl čirý jako voda, v jiných byla tekutina světle medové, až okrové barvy. Tori se nervózně rozhlédla. V zadním rohu kůlny stál na hrubém dřevěném stole starcův měděný destilační kotel. Trubky

ho spojovaly s nádobou ve tvaru sudu. Na další polici se krčily dvě petrolejové lampy. Na přilehlé stěně viselo nářadí a různé zahradnické potřeby. V kůlně byl pořádek. Tori nečekala, že to tady bude vypadat tak úhledně a spořádaně. Měla pocit, že by tu opravdu neměla být. Zadívala se na destilační kotel. „Není to nelegální?“

„Jasně,“ odpověděl Ricky, vzal z police lahev a nacpal si ji pod bundu. Pak sáhl po další. „Proto nemůže nahlásit, že mu něco chybí.“

„Myslela jsem, že ten děda býval policajt.“

„Myslíš, že když je někdo polda, nedělá nic nelegálního? Zrovna ty bys o tom měla něco vědět, Burtonová, vzhledem k tomu, co udělal tvůj táta.“

„Nebyl to můj skutečnej táta, adoptovali mě.“

„Jo, ale ten skutečnej byl úchyl.“

„Jdi do prdele, Ricky Simone.“

Ricky se ušklíbl a natáhl se pro třetí lahev. Jeho ruka se ale zastavila, protože zaslechli nějaký zvuk. Oba ztuhli a poslouchali. Ozval se znovu – zřetelné šoupání a čvachtání bot svižně krácejících mokrým sněhem, který rychle přimrzal.

„Jde zpátky,“ sykla vyděšeně. „Říkals, že už se nevrátí!“

„To není on. Jde moc rychle. Dělej, za stůl.“ Přikrčili se za pracovním stolem na opačném konci kůlny. Ricky zhasl baterku. Obklopila je tma a chlad. Venku mezi stromy zanaříkal vítr, větve vrzaly, sténaly a škrábaly o střechu kůlny. Tori se zatnutou čelistí upírala pohled na dveře. Čekala, až se s vrznutím otevřou, čekala, až uvidí klín žlutého světla lampy nebo hlaveň brokovnice.

Nikdo nepřišel. Nic se nehýbalo. A pak – zrovna když se Tori chystala vstát a odejít, ať už s Rickym Simonem, nebo bez něj – uslyšeli ránu. Ohlédla se na Rického. Oči se mu ve tmě rozšířily.

„Brokovnice,“ zašeptal.

Choulili se vedle sebe a neodvažovali se pohnout. Uběhlo několik minut a pak znovu uslyšeli boty v břečce, tentokrát šly ještě rychleji. Směrem ke kůlně.

„A do prdele,“ zašeptal Ricky, když ho chytila za paži. Při tom pohybu do něj narazila a on se opřel o regál, z kterého s cinknutím

spadla na podlahu plechovka. Víko se otevřelo a na prkna se vylila jakási barva. Ani nehlesli. Žlutá tekutina tiše tvořila kaluž a zátě-kala pod stůl.

Osoba venku se otočila směrem od kůlny. Zvuk čvachtajících bot se ubíral k osikovému háji za malým stavením. Zaslechli praskání větviček a podrostu, následované kašláním motoru. Sněžný skútr se probral k životu. Ricky se trochu napřímil, aby viděl ven malým okénkem v zadní části kůlny. Zase se rychle přikrčil.

„Viděl jsem ho,“ zašeptal. „Viděl jsem jeho přílbu.“

Poslouchali, jak sněžný skútr uhání na sever k lesu, který se rozkládal na protější straně údolí. Zvuk se rozléhal do dálky.

„Do prdele,“ sykl Ricky. „Musíme se jít na toho starýho chlápka podívat.“

„Ne!“ Tori se vymrštila na nohy a vrhla se ke dveřím. „Musíme odsud vypadnout!“

Chytil ji za paži a zastavil ji. „Tori, mohl by být zraněný. Možná potřebuje pomoc. Jdu tam. S tebou, nebo bez tebe.“

Tori se oči zalily slzami. Sevřel se jí hrudník, nemohla dýchat. Neměla Rickyho poslouchat, neměla sem chodit. Ale rozhodně tady nehodlala Rickyho nechat a vydat se sama do tmy. Ne teď. Ne když tam venku někdo je.

Vyšli z kůlny a plížili se po cestě ke srubu, přičemž si bolestně uvědomovali, jak jsou jejich boty ve sněhu hlučné. Přišli zezadu, kde kousek od domu stála nádrž s propan-butanem. Ricky opatrně nahlédl do okna obývacího pokoje. Tori přejížděla pohledem hřeben za nimi, měla strach, že člověk, který ujel na skútru, by se mohl vrátit z druhé strany.

„Vidím jeho nohy,“ zašeptal Ricky. „Sedí v křesle u krbu, má na sobě papuče, ale zbytek nevidím.“ Ticho. „Nehýbe se, Tori. U nohy mu leží převržená sklenice... Vůbec se nehýbe.“

Odstoupil od okna. V přízračném soumraku jeho obličej připomínal tvář ducha, oči měl jako temné díry. Vyděsilo ji to.

„Jdu dovnitř,“ oznámil jí.

„Ne, Ricky, prosím.“ Chytila ho za paži. „Prosím. Pojď pryč.“

Vyprostil se z jejího sevření a zamířil ke dveřím, poháněný úzkostnou energií. Tori spěchala za ním a žaludek se jí svíral hrůzou.

Dveře byly mírně pootevřené, což bylo vzhledem k prudce klešající teplotě a sílícímu arktickému větru zvláštní. Ricky zaklepal.

„Pane Northe? Desátníku Northe?“ zavolal.

Ticho, jen ostrý vítr šuměl ve větvích stromů bez listů.

Ricky s vrznutím otevřel masivní dveře. Interiér kuchyně ozařovalo mihotavé světlo petrolejové lampy postavené na stole. Uvnitř bylo teplo, vonělo to tam hořícím dřevem a jídlem z trouby. Na stole ležely dva talíře. Ricky opatrně prošel kuchyní směrem do obývacího pokoje. Tori ho následovala. Vtom ucítila ještě jiný zápach. Nic, co by dokázala identifikovat, ale všechny smysly v jejím těle křičely, aby utekla.

Ricky zpoza rohu nakoukl do místnosti.

„Sakra!“ Uskočil a ruka mu automaticky vystřelila, aby zastavil Tori. „Běž ven.“ Jeho hlas zněl divně. Takto ho nikdy mluvit neslyšela. Tvář měl popelavou.

Nemohla se pohnout.

„Hned!“ Popadl Tori za paži, otočil ji a táhl ji ke dveřím do kuchyně. Ten pohyb ji vyvedl z rovnováhy. Natáhla volnou paži, aby se něčeho zachytila, a vrazila do petrolejové lampy na stole. Lampa se převrhla a s rachotem dopadla na podlahu. Sklo se roztříštilo. Náplň se rozlila a vzplála. Zalapala po dechu.

Ricky ji táhl ke dveřím. Vypotáceli se ven. Tam se Ricky předklonil a vyzvracel se do sněhu. V kuchyni začalo hořet.

„Ri... Ricky?“ ozvala se Tori.

Podíval se na ni, ale neřekl nic, jako by se pokoušel srovnat si myšlenky. A tělo. Když promluvil, hlas se mu trásl. „Sedí... sedí tam... v křesle, ale má... mezi nohama má vklíněnou brokovnici. Pažba stojí opřená o podlahu a hlaveň míří nahoru, do míst, kde měl... Vystřelil si mozek.“

Uvnitř srubu se ozvala rána a pak zvláštní šumění. Plameny praskaly a šlehaly po záclonách v kuchyni, které se za oknem vlnily, jak hořely.

„Musíme zavolat pomoc!“ vykřikla, panikou měla stažené hrdlo.
„Musíme pro pomoc!“

Vzal ji za ruku. „Ne, Tori, ne. Musíme odsud zmizet.“

„Ale co starý Noah –“

„Je mrtvý, Tori. Má to dávno za sebou. Tomu už nic nepomůže.
Pojď!“

Vzepřela se, v očích ji pálily slzy. „Ale ten oheň, Ricky, ten oheň...“

Další výbuch v kuchyni vyrazil okno. Sklo se roztříštilo a rozletělo se ven do sněhu. Z okna a dveří se valil černý dým a plameny toužící po kyslíku. Ricky ji zatahal za paži.

„Dělej!“

Klopýtali do svahu pokrytého hustým, zmrzlým sněhem. Sotva vyběhli na hřeben a vyrazili mezi osiky, Tori v hlubokém sněhu upadla a narazila hlavou do jednoho z útlých kmenů. Vyškrábala se zpátky na nohy a potácela se za Rickym k místu, kde zaparkoval sněžný skútr.

Už na něm seděl, motor běžel – byl to hlučný starý dvoutakt, neměl zdaleka tak jemný zvuk jako skútr, který slyšeli před chvílí. Vylezla na zadní sedadlo a pevně se ho chytila kolem pasu. Ricky šlápl na plyn a rozjeli se v oblaku modrého dýmu. Neohlédla se, když se ozval další výbuch a oheň v tiché krajině burácel a praskal ještě hlasitěji. Kouř byl hustý a štiplavý a unášel ho ledový vítr. Hnali se vysokou rychlostí po zasněžených loukách a Tori se při každém otřesu zachvěla, jako by jí někdo dal do spodní části zad ránu dřevěnou palicí.

Obloha nad nimi se klenula do výše a na ní se začalo rozsvěcovat tolik hvězd, že vypadaly jako obrovská mléčná šmouha, kterou někdo udělal štětcem. V dálce nad horizontem Mramorových hor se začal mihotat jemný zelený opar polární záře.

Ale Tori dokázala myslet jen na to, že v tom srubu hoří starý Noah North.

A že je to její vina. To kvůli ní tam teď plane oheň.

3. KAPITOLA

Olivie Westová pozorovala svého starého německého ovčáka Ace, jak spí před krbem a něco se mu zdá. Přední tlapy mu cukaly, protože zrovna proháněl nějakého imaginárního zajíce po jarní rozkvetlé louce jako v dobách, kdy byl ještě štěně. Tak si to aspoň Olivie představovala.

Zadníma nohama ale ani nepohnul. Nebude trvat dlouho a ochrne na ně úplně. Veterinář jí řekl, že je to degenerativní myelopatie. Při té myšlence se jí sevřelo srdce. Ace byl pro ni vším. Den, kdy zastavila auto a sebrala ho z cesty, jí obrátil život naruby. Zachránila Aceovi život a on zachránil život jí. Před Acem se Olivie stala obětí únosu a sexuálního násilí. Ace jí dodal odvalu. Díky němu se dokázala zbavit nálepky oběti. S Acem si vydobyla právo přestat se skrývat a stát se matkou. Právě díky tomu starému psovi teď seděla v knihovně ranče Broken Bar – ranče, který jí už nějaký čas patřil – s Colem McDonoughem, mužem, který si jí vážil, miloval ji a chtěl být jejím partnerem na cestě životem.

A znovu se shledala se svou dcerou Tori, počatou v době, kdy byla vězněna a opakovaně znásilňována. Mateřství pro ni bylo opravdová výzva. Měla pocit, že Tori ztrácí ještě dřív, než stihla pochopit, co to znamená být matkou a jak si získat důvěru a lásku dítěte.

Zhluboka se nadechla. Nebude to snadné, ale má toho za sebou víc, než by vydržela většina lidí. Ona to dokáže, musí.

„Ace bude moct pořád jakž takž stopovat, až dostane vozík,“ ozval se Cole od stolu v rohu knihovny, kde se probíral dokumenty svého nedávno zesnulého otce.

Olivie vzhledla. Cole si ji prohlížel hluboko zasazenýma šedýma očima. Byl to bystrý pozorovatel, znalec lidské povahy, dokázal třídit fakta a vnímat ty nejnepatrnější signály. Své dovednosti léta zdokonaloval jako investigativní reportér a dokázal je uplatnit i v oceňované literární tvorbě. Cole byl chlap jako hora, jehož drsná mužnost se promítala i do jeho psaní. Psal o lidech, kteří riskují, a o tom, jak přežít. Navzdory zdánlivému machismu a testosteronem nasáklé próze však z jeho slov vyzařoval i citlivý a empatický pohled na svět a lidi v něm. Právě tato jeho stránka Olivii naučila znovu důvěřovat lidem.

Ale nepustila ho k sobě úplně – nedokázala to. Ještě ne. Ne docela. Chtěla ho milovat naplno, ale stále s tím bojovala, nejspíš stejně jako Tori bojovala s tím, aby ji přijala jako matku.

I Cole postupoval opatrně. Kvůli měsícům sexuálního zneužívání byl pro Olivii sex jedním z největších problémů a vypadalo to, že se nic jen tak nezmění. Proto Cole trval na tom, aby si Olivie vzala hlavní ložnici – v domě, který jeho otec přenechal jí, a ne jemu –, zatímco on sám spal a psal v jedné z chat u jezera. A tak se otázka společného lože neřešila. Prozatím.

„Jo, myslím, že i na kolečkách ho to bude bavit. Nebo na lyžích, až si na ně zvykne. Vozík a lyže by už měl veterinář mít každým dnem.“ Olivie se zvedla z křesla a přistoupila k velkému oknu s výhledem na chaty a zasněžené jezero. Venku už byla skoro tma. Na obloze plála polární záře. Založila si ruce na prsou a obrátila pozornost k příjezdové cestě. Nikde ani živáčka. Přejela si dlaněmi po pažích. „Tori slíbila, že bude do tmy doma. Neměla jsem ji s tím klukem pouštět.“ „S Rickym?“

„Určitě s ním budou problémy. Chtěla jsem jí to zakázat, jenže jí zakazuju všechno. Prostě... nevím, jak jí mám nastavit hranice, Cole. Nevím, jak být mámou.“

Vstal, přistoupil k ní a vzal ji kolem ramen. „Ale jdi ty, zatím si vedeš skvěle.“

„To není pravda,“ řekla rozhodně a sledovala, jak se snáší tma. „Nikdo ti neřekne, jak vychovávat odcizenou dceru, kterou zplodil

únosce a násilník. A já ho zabila – holýma rukama jsem zabila jejího otce. Jak se s tím má vyrovnat? Navíc když přišla o oba adoptivní rodiče?“

„Tak, že bude spolupracovat s terapeutkou. Obě musíte dělat malý krůčky. Všichni se musíme snažit nějak žít, Liv, nic jiného nám ani nezbývá.“

Kousla se do rtu a přikývla.

„A příště jí řekni, ať si vezme vysílačku, ať se jí dovoláme.“

Olivie znovu přikývla. Kromě několika málo míst – včetně bezprostředního okolí domu – tady mobilní signál prakticky neexistoval. Když se na svahu najednou objevilo světlo, ztuhla. Sněžný skútr. S poskakováním dojel k příjezdové cestě a pekelnou rychlostí se řítit k domu.

„Ten hajzlík Ricky Simon si ode mě něco vyslechne. Copak takhle se jezdí?“ vyštěkla Olivie a pospíchala ke dveřím knihovny. „Vždyť by se mohli zabít.“

Olivie seběhla po schodech do předsíně a otevřela velké dřevěné dveře právě ve chvíli, kdy sněžný skútr zastavil pod verandou. Vyšla ven a okamžitě se do ní zahryzla zima. Řidič, který na skútru seděl sám, si sundal přilbu a nechal běžet motor. Srdce se jí propadlo hluboko do břicha.

Byl to Dave Brannigan, jejich rančer, ztěžka dýchal a od obličeje mu stoupaly bílé obláčky.

„Hoří!“ křikl přes burácející motor. „Srub Noaha Northa je celý v plamenech! Potřebujeme dobrovolníky, než se sem z Clintonu dostanou hasiči s cisternou – po těch silnicích jim to bude trvat nejméně pětáctýřicet minut.“

Cole se objevil po Oliviiině boku.

„A co Noah?“

„Nejspíš je ještě uvnitř.“ Brannigan si hřbetem ruky v rukavici otřel čelo. „Mohl bys obvolat dobrovolníky a přijet tam? Já jedu na Haugenův ranč zjistit, jestli Ash může sehnat nějakou pomoc. Mám vysílačku.“ Znovu si nasadil přilbu, stáhl hledí a dupnul na plyn. S řevem se rozjel a jeho světlomet prořízl zasněženou tmu.

Cole zachytil Olivii pohled. Viděla, že ho napadá totéž, co ji – že ten starý bývalý policista a opilec nejspíš převrhl lampu, když nebyl při smyslech, a zapálil sebe i svůj srub.

„Obvolám je. Běž si pro věci,“ řekl Cole a šel zpátky do domu. Právě když se Olivie chystala vejít dovnitř za ním, na příjezdové cestě se objevil další sněžný skútr. Tentokrát jel o něco pomaleji.

Ricky a Tori zastavili u domu, stroj kašlal a chrлил výpary plné plynu. Olivii se v hrudi rozlila úleva. Ani jeden z nich neměl nasazenou přilbu. To nechá na jindy.

„Tori!“ zavolala přes hluk Rickyho starého motoru. „U Noaha hoří. S Colem tam pojedeme. Běžte dovnitř a *zůstaňte* tam. Roshan udělala večeri.“

Tori sesedla. Ale Ricky jen zíral přímo před sebe do tmy, kam mířila světla skútru, a rukama pevně svíral řídítka. Olivii projel varovný šepot. *Jindy.*

Tori se na ni ani nepodívala, vyšla na verandu a pokračovala do domu. S vystrčenou bradou se vydala nahoru po schodech, aniž si sundala sněhule.

Jindy.

Olivie vstoupila do chodby, kde se objevil Cole s jejími věcmi – bundou, zimními kalhotami, tlustými rukavicemi a přilbou. Všechno vrazil Olivii do náruče, přičemž pohledem sledoval Tori stoupající po schodech.

„Teď to nech být, Liv,“ zašeptal. „Musíme jet.“

Z okna knihovny v patře sledovala, jak Olivie a Cole odjíždějí do noci. Když je pohltila tma, vrátila se jí na mysl Rickyho slova a nedokázala je vyhnat z hlavy.

Je mrtvý, Tori. Má to dávno za sebou. Tomu už nic nepomůže.

Roztřeseně se nadechla, jak si v duchu přehrávala jejich útěk z hořícího srubu. Ricky cestou zastavil a otočil se k ní.

„Tori?“

Hlas má chraplavý, oči vytřeštěné. Ona se zaťatými zuby odvrátí zrak. Neví, jak zpracovat, co se právě stalo. Cítí se sklíčeně. Od větru má přimrzlé slzy na tváři a led jí slepil řasy. Sotva dýchá.

„Podívej se na mě, Tori.“

Polalu, váhavě se mu podívá do očí. Z hrdla vypustí zasténání.

„Nikdy, nikdy nesmíme nikomu říct, že jsme tam byli, jasný? Rozumíš tomu? Jestli policie zjistí, že jsme mu kradli alkohol nebo že jsme způsobili ten požár, budu mít průšvih. Chápeš, co to znamená? Vyřadí mě z nápravného programu a půjdu do pastáku. Zavrou mě. Nesmíš to nikomu říct.“

„Ricky –“

Vezme její zmrzlý obličej do rukou. Polární záře svou sychravou zelenou nasvěcuje jeho rysy. „Poslouchej mě. Už dřív mě sbalili za žhářství. V rezervaci. Obvinili mě z vloupání v Clintonu. Další šanci nedostanu. A ty jsi dítě sadistického vraha, Tori. Budou řešit, kolik krve tvýho táty ti koluje v žilách, kolik DNA Eugena George řídí tvé myšlení. Chápeš to? Budou se ptát, proč jsi ten srub zapálila. Rozumíš mi? Musíš mi slíbit, že to nikdy neřekneš. Přísahěj, Tori. Hned.“

Chce se jí zvracet. „Měli bysme zavolat hasiče. Musíme –“

„Jak jim chceš zavolat? Nikde tady není signál, krucinál. A je po něm. Rozumíš? Teď už s tím nikdo nic nenadělá. A já se nemůžu dostat do systému. Zabije mě to, Tori, zabije.“

„Nechápu, proč jsi chtěl, abysme dneska šli pro tu pálenku.“ Mluví teď vysokým hlasem. „Proč zrovna dneska?“ Odmlčí se a odvrátí pohled. Polární záře nad jejich hlavami se mění ze zelené na zvláště bledě žlutou.

„Protože mám narozeniny,“ odpoví tiše. „Dneska je mi třináct.“ Oči se mu zalesknou. Tori si uvědomí, že drsňák Ricky Simon je smutný. Trápí se. Pláče.

Polkne. „Dostals... dostals nějaký dárky? Od mámy a táty?“

„Ježíši, co to máš zrovna teď za pitomý otázky? Kterou rodinu vůbec nějaký narozeniny zajímají, když už je ti třináct?“

Chce se jí říct: „Moji ano.“ Ale rodina, kterou Tori měla ještě před pár měsíci, není ta, kterou má teď. Se svou starou rodinou se svých

třinácti ani nedočkala. Celý svět se jí obrátil naruby, když její adoptivní máma zemřela při nehodě na lyžích a adoptivní otec se vydal na lov sériového vraha, který Tori zplodil. Což je všechny přivedlo na Broken Bar a k Olivii – její skutečné matce. Od té doby žije svou noční mŕru v temném světě, který je jen odrazem světa správného, a ona neví, co si má počít.

„Mě to zajímá, Ricky,“ řekne tiše.

Rukavicí si hrubě přejede přes ústa. „Jo. Tak jo. To je super. Protože někdy se prostě musíš bavit po svém, když to nikoho jinýho nezajímá, víš?“

„Já vím.“

Ricky si odkašle a zhluboka se nadechne. „Neudělali jsme nic špatnýho. Jen jsme si vzali flašku pálenky nebo dvě. Nic špatnýho.“ Rozepne si horní část bundy a vytáhne jednu z lahví. Vyndá zátku a lahev jí nabídne. „Dej si trochu. Uleví se ti.“

Napije se. V krku ji to pálí jako oheň. Zakašle a oči se jí znovu zalijí slzami. Ale měl pravdu. Teplo, které se jí rozlévá v těle, je příjemné. Napije se ještě jednou a lahev mu vrátí. Sám si také párkrát lokne, utře si pusku a zase lahev zašpuntuje.

„Lepší?“ zeptá se.

Přikývne a napůl se usměje.

„A teď přísahaj, že to neřekneš.“

„Přísahám.“

Předkloní se a rychle ji políbí přímo na ústa. Rty má kvůli počasí studené a drsné a chutnají jako pálenka. Tori to připadá jako ta nejúžasnější chuť, jakou kdy okusila.

Dodá jí to dost odvahy, aby se zeptala: „Cos viděl, když ses podíval z okna tý kůlny – říkals, žeš viděl přílbu. Jak vypadala?“

„To ti neřeknu. Protože to nebudeš moct říct nikomu jinýmu a budeme v bezpečí.“

Žaludek se jí stáhl rozechvěním.

„Tori!“

Zalapala po dechu a otočila se za hlasem, který volal její jméno. Roshan, nová hospodyně a kuchařka, si ji měřila pohledem ode dveří

knihovny, ruku na klíce. Tori bouchlo srdce do žeber. Měla pocit, že Roshan slyšela její myšlenky, jako by to všechno vyslovila nahlas.

„V kuchyni mám pro tebe připravenou horkou polívku,“ řekla Roshan.

„Nemám hlad.“ Tori se kolem ní protáhla a zamířila ke schodišti.

„Kde jste dneska s Rickym byli?“ zavolala za ní Roshan.

Pod schodištěm se na zlomek vteřiny zarazila. „Venku. Jen tak.“ Pak se rozběhla do horního patra. Na podestě zašla za roh a dýchala tak ztěžka, že si myslela, že snad umře.

4. KAPITOLA

Cariboo. Pondělí, 14. ledna.

Rebeka seděla na plastové židli v čekárně nemocnice v Devil's Butte a pod parkou ještě pořád měla kostým od soudu.

Šedesátiletý obr naproti ní si nervózně pohrával s konečky šedivých vousů. Byl oblečený jako typický místní chlap – flanelová košile, kalhoty Carhartt s podšívkou, boty s kožesinou. Vedle něj se žena v matně hnědé pracovní uniformě místního fastfoodu dívala do mobilu a žvýkala žvýkačku. Na opačném konci čekárny se mladá matka snažila utěšit usmrkané batole v zimní kombinéze. Všude byl cítit známý nemocniční pach. Rebece se udělalo špatně.

Znovu jí hlavou proběhla zpráva, kterou našla v hlasové schránce ve středu navečer.

Rebeka Northová? Seržantka Rebeka Northová? Tady desátník Buck Johnstone z jednotky Královské kanadské jízdní policie v Clintonu. Zavolej mi prosím na tohle číslo, je to naléhavé.

Bucka znala. Chodili spolu do školy. Když uslyšela jeho hlas, hned věděla, že se jejímu otci muselo stát něco strašného. Zavolala mu okamžitě.

Je mi to strašně líto, Beko. Mám špatný zprávy... Brokovnice. Dvanáctka. Zranění si způsobil sám. Hořelo... Odvezli ho do márnice v Devil's Butte. Bude se dělat pitva...

Zhluboka se nadechla a bojovala se syrovými emocemi, které se jí zmocňovaly stále urputněji. Únava, vyčerpání z časového posunu a šok jakoukoli sebekontrolu ještě víc ztěžovaly.

Místo činu jsme dobře prohlédli, Beko, a nebylo tam nic, co by nám zavdalo příčinu k trestnímu vyšetřování. Všechny důkazy ukazují na sebevraždu. Teď se případem zabývá úřad koronera.

Kvůli rekordním sněhovým a ledovým bouřím, které uzavřely letiště a způsobily nevýslovnou spoušť od východního pobřeží až po Calgary, trvalo Rebece pět dní, než se sem dostala. Noci trávila na letištních sedadlech spolu se stovkami dalších uvízlých cestujících.

Aspoň že se jí včera večer podařilo zamluvit si hotel v Kamloops, kde si dala horkou sprchu, oblékla si čisté spodní prádlo a halenku, načež v půjčeném autě vyrazila do Devil's Butte.

Její rodný Clinton byl příliš malý, než aby měl vlastní márnici, a tak byly ostatky otce převezeny do většího a severněji položeného města, v němž byla i nemocnice a další zařízení.

Už bylo po pitvě.

Rebeka věděla, že v případě takového náhlého úmrtí, které si člověk zjevně způsobil sám, musí koroner co nejdříve nařídit pitvu a potvrdit totožnost. Souhlas rodiny nebyl třeba. Také věděla, že podle zákona musí vyšetřovatel požár vyšetřit do tří pracovních dnů.

Oči ji pálily.

Měla brát otcův telefonát vážněji, vnímat ho jako volání o pomoc. A teď tohle. Je mrtvý, spálený a po pitvě. A ona s tím nic nenadělá. „Rebeka Northová?“

Trhla sebou, když se k ní přiblížila energická žena kolem čtyřicítky s nakrátko zastřiženými platinově blond vlasy. Za želvovinovými obroučkami jejích brýlí tančily jasně modré oči a zdálo se, že životní elán z ní přímo tryská.

„Dlouho jsme se neviděly, Beko.“ Žena jí podala křehkou ruku s bledou kůží. „Škoda, že to není za příznivějších okolností.“

Rebeka, celá zmatená, pomalu vstala. Byla mnohem vyšší než ta drobná žena. Potřásla jí rukou.

„My se známe?“

„Já jsem Dixie,“ řekla žena. „Dixie Scottová McCrackenová. Teď tady pracuju jako koronerka.“ Přívětivě se usmála. „Já vím, už je to dávno.“

„Já... Dix? Z ordinace doktora McCrackena?“

„Přesně. Jsem teď jeho žena. Vzali jsme se, než jsi odešla z města. Ale tys tehdy určitě měla dost svých starostí.“

„Vůbec bych tě nepoznala.“

„To bude věkem.“ Usmála se. „Je to jako nějaký nepodařený kouzlo. Já jsem tě ale poznala hned. Viděla jsem tě ve zprávách, mluvili o tom velkým soudním procesu.“

Rebeka polkla. Na východě jí Beko nikdo neříkal. Tam v té realitě, ve světě, kde pracovala jako vyšetřovatelka Královské kanadské jízdní policie se zaměřením na zločiny vysoce postavených lidí v obchodní sféře, byla prostě Rebeka. Nebo seržantka Northová. Když ji tato drobná manželka starého rodinného doktora oslovila Beko, připadala si úplně maličká. Mladá. Stejně jako tenkrát, když odešla z města a už se neohlédla.

„Jseš si jistá, že chceš tátu takhle vidět? Popáleniny jsou rozsáhlé a už jsme provedli pozitivní identifikaci. Takže nemusíš...“

„Potřebuju ho vidět.“

Dixie se odmlčela. Jako by chtěla dát Rebece čas na rozmyšlenou, prostor vycouvat.

Rebeka však mlčky trvala na svém.

„Pojď se mnou.“ Dixie vedla Rebece k výtahu.

„Pokud vím, strážník Johnstone ti řekl, že vyšetřování úmrtí teď spadá pod koronera?“ zeptala se a stiskla tlačítko na přivolání výtahu.

„Ano.“ Rebeka se malinké koronerce podívala do očí. „Všichni jste si jistí, že si to způsobil sám? Že není důvod k vyšetřování?“

Dixie sraстила čelo. „Ještě bude chvíli trvat, než dokončíme oficiální zprávu, ale ano, předběžně jsme zjistili, že Noah zemřel na následky zranění, které si způsobil sám střelnou zbraní v době, kdy začalo hořet.“ Dveře výtahu se otevřely. Když vešly dovnitř, Dixie zmlkla. Stiskla tlačítko nemocničního suterénu. Dveře se zavřely.

„Nejdřív vyšetřování vedla místní jednotka královský jízdní,“ pokračovala, „a provinční vyšetřovatelé požárů, ale ti nic podezřelého nezjistili. Všechno nasvědčuje tomu, že si tvůj otec vzal život. Je mi to opravdu moc líto, Beko.“

Jak klesaly, Rebece se zvedal krevní tlak. Nebyla si jistá, jestli to zvládne – pohled na ohořelé tělo vlastního otce na stole márnice. Tvář se jí rozhořela. Začala se ve výtahu cítit stísněně. Odkášala si. „Jak ten požár vznikl?“

„Vypadá to, že od petrolejové lampy v kuchyni, kterou převrhl, než se v obývacím pokoji zastřelil.“

„Určitě byl mrtvý dřív, než začalo hořet?“

„Průdušnice byla bez známek vdechnutí kouře.“

Dveře výtahu se otevřely do chodby v suterénu. Zářivky blikaly.

Když se blížily k neprůhledným skleněným dveřím márnice na konci chodby, zeptala se Rebeka: „Jak jste prováděli identifikaci?“

„Kontaktní střelná rána byla intraorální, trajektorie střely procházela zadní částí ústní dutiny. Takže většina jeho čelisti byla neporušená. Pro srovnání jsme použili zubní záznamy a rentgenové snímky. Jeho zubař i obvodní lékař – můj manžel Bob – nám dali Noahovy zdravotní záznamy k dispozici.“

Tak už to na malém městě chodí. Křestní jména. Všichni se znají, navzájem propletení jako gordický uzel. A tak je tady Dix – bývalá zdravotní sestra, která pracovala u doktora Boba McCrackena, než se za něj provdala, a dnes koronerka, která vede vyšetřování úmrtí jednoho z pacientů svého manžela.

A pak je tady Rebeka. Také jedna z bývalých pacientů doktora McCrackena, která čeká, až jí Dix ukáže jejího otce na stole.

Kéž by byla přijela domů, když jí volal, a mohla ho aspoň naposledy spatřit živého. Možná by tomu dokázala zabránit.

„Požádala jsem patologa doktora Berta Spikera, aby byl přítomen. Jestli budeš mít konkrétní otázky ohledně pitvy, odpoví ti na ně.“ Dixie stiskla tlačítko na stěně a neprůhledné dveře márnice se otevřely.

5. KAPITOLA

Byla přestávka a Ricky s Tori se schovávali před větrem za stěnou tělocvičny, kam Ricky chodil potají kouřit.

„Mám strach, Ricky.“ Když mluvila, kopala do kusu špinavého ledu. Od té události jí bylo zle a potřebovala o tom mluvit. Až na to, že to nemohla říct Olivii, Coleovi ani své terapeutce – nikomu. Kdyby to řekla, Rickyho by mohli zavřít.

„Přestaň se tím trápit. Už je to skoro týden a všichni tvrdí, že to byla sebevražda a nešťastná náhoda – policajti, hasiči, všichni. Nikdo neví, že jsme tam byli.“

„Ale *my* víme, že tam někdo byl, když Noah North zemřel.“

Ricky si potáhl z cigarety. Neměla ten zápach ráda, ale tolerovala ho, protože to byla jakási forma rebelství. Vyfoukl obláček kouře. Měl čerstvý monokl. Chtěla vědět, jak k němu přišel, ale když se naposledy zeptala na jedno jeho zranění, naštvál se a týden s ní nepromluvil.

Vítr se prohnal přes fotbalové hřiště a dál za roh. Zastrčila ruce hlouběji do kapes péřové bundy. Prsty na nohou měla ztuhlé a uši ji pálily. V duchu pořád viděla ten oheň, nemohla se toho obrazu zbavit. Ty osiky měly oči, *věděly*, co udělali. Měla pocit, že jejich činy jsou v tom osikovém háji nějak zaznamenané a uvězněné. Jejím adoptivní otec vyšetřoval vraždy. Kdysi jí řekl, že každý skutek za sebou zanechá stopu. I když nemusí být patrná hned, zůstává pro ty, kteří vědí, jak se dívat. Byla přesvědčená, že někdo přijde ke srubu Noaha Northa a pozná to. Zjistí, že kvůli ní shořel člověk.

„Hele,“ naposledy si potáhl, upustil nedopalek a zašlápl ho botou do ledu, „neudělalas nic špatného, holčičko.“

„Neříkej mi holčičko,“ vyštěkla. „Nejsi ani o rok starší než já.“

Naklonil hlavu a v černých očích se mu rošťácky zablesklo. Jeho rty se zkřivily do škádlivého úsměvu. Když si vzpomněla, jak se dotkly jejích úst, ucítila zachvění v břiše. To napětí uvnitř povolilo. Trochu.

„Nech toho, Ricky,“ zabručela. „Není to vtipný.“

„Myslím to vážně,“ řekl. „Tys ten chlast neukradla, to já. Tu petrolejku jsi shodila jen proto, že jsem s tebou škubnul, takže ti vyletěla ruka.“ Ukazoval jí pomyslnou únikovou cestu.

Jdi po ní, Tori. Jdi... Záchranná síť.

„Takže když to řekneš, *tobě* možná odpustí, Tori. Ale mně? Mě pošlou pryč.“ Ricky se odmlčel. „Pořád seš v pohodě, ne?“

Ozval se školní zvonek. Tori zaváhala. „Já jen... nemůžu přestat myslet na to, jestli ten muž na skútru Noaha Northa zabil. Jestli zjistí, žeš ho viděl, nebude vědět, že já jsem ho neviděla. Není to tak, že bych byla v bezpečí, když nevím, jak vypadal.“

Ricky se zatvářil smrtelně vážně. „To je další věc. On teď neví, že jsme v tý kůlně byli. Ale když promluvíš, mohl by se to dozvědět a pak po nás jít, aby nás umlčel.“ Prohlížel si její obličej. „To tě nenapadlo?“

Polkla. Jistě že napadlo.

„*Musíme* to udržet v tajnosti, Tori,“ zašeptal.

Olivie sklonila hlavu v oblaku jemných sněhových krystalků, které přilétaly od jezera, a zamířila dolů k malé chatě, kde Cole trávil většinu dní psáním své nové knihy. Ace nechala v domě. Zem byla pro jeho slabé nohy příliš zledovatělá.

Když došla ke dveřím, uslyšela zvuk sněžného skútru, který se blížil k domu. Skrz stromy viděla, že zastavil před verandou. Ať je to kdokoli, Roshan se o něj postará.

Olivie zaváhala, než zaklepala. Nechtěla Colea rušit při psaní. Dveře se však rozletěly dříve, než si to mohla rozmyslet. Stál tam

s úsměvem v ostře řezané tváři. Z litinových kamen sálalo teplo. Uvnitř to příjemně vonělo kávou a kouřem ze dřeva.

„Viděl jsem, že jdeš.“ Ustoupil stranou, aby mohla Olivie dovnitř, a zavřel za ní dveře.

„Mohl bys pracovat v knihovně,“ řekla.

„Jsem tady rád.“ Jeho úsměv se ještě rozšířil. Ale spodní proudy – důvody, proč jí dával prostor – bublaly dál. Čekal, až bude připravená být mu blíž.

„Dáš si kafe?“

„Ne, ne, díky.“ Olivie zaváhala. „Já... Nezdržím se. Potřebuju jen poradit, Cole, než pojedu do Clintonu vyzvednout Tori od terapeutky.“

Jeho úsměv zvadl. „S čím?“

Olivie ztěžka vydechla. „Tori má noční můry. Od toho požáru. Slyšela jsem ji v noci plakat. A dneska ráno, když jsem přišla k ní do pokoje, našla jsem tohle.“

Rozepnula si bundu, vytáhla prázdnou lahev a podala ji Coleovi. Ten ji obrátil a prohlédl si značku na dně. Prudce zvedl oči a setkal se s jejíma.

„Myslím, že pila u sebe v pokoji,“ řekla Olivie.

„Liv, tohle je pálenka Noaha Northa. Takhle si datuje a označuje várky.“

„Já vím.“ Odmlčela se. „Myslím, že tam byla ten večer, kdy hořelo. S Rickym.“

6. KAPITOLA

Pitevna byla stejná jako mnoho jiných, které Rebeka za léta práce u policie navštívila – odhalené trubky, odtoky v dlažbě, na policích nádoby s částmi těl naplněné formalínem, velké a děsivé nástroje, chladicí box na těla z nerezové oceli s regulovanou teplotou. Ale ten zápach – na ten si nikdy nedokázala zvyknout.

Uprostřed místnosti stál pitevní stůl, u něhož visela velká kovová váha jako z obchodu. Na stole leželo tělo přikryté bílým prostěradlem.

Rebece se sevřel žaludek. V hlavě jí začalo hučet. „Rebeko,“ oslovila ji Dixie, „tohle je doktor Bert Spiker.“

Doktor Spiker stál u umyvadla a myl si ruce. Otočil se, ruce si osušil a přistoupil blíž. Měl kulatý obličej a byl mírně při těle.

„Upřímnou soustrast, seržantko Northová,“ řekl, natáhl se pro rukavice a navlékl si je. Mluvil nosem a hlas měl podivně vysoký vzhledem k jeho tělesné konstituci. Člověk by očekával, že bude vydávat spíš basové tóny.

Dixie nabídla Rebece bílou roušku. Rebeka zavrtěla hlavou. Chtěla – potřebovala – si naplno uvědomovat všechny smyslové vjemy. Snad to měla být určitá forma sebemrškačství za to, že tu pro tatku nebyla. Dixie si roušku nasadila.

Doktor Spiker částečně odhrnul prostěradlo, aby odhalil hlavu a horní část ramen jejího otce.

Rebeka sebou trhla, přemohla nutkání ustoupit. Z hlavy zbyla jen zčernalá hrouda bez rtů s bílými zaťatými zuby a šíleným výrazem.

Navzdory chladu v místnosti i tomu, že ostatky jejího otce byly uchovávány při nízké teplotě, okamžitě ucítila pach škvařeného masa. Vepřový, játrový, téměř pižmově nasládlý. Byly to takové ty husté pachové molekuly, které se člověku dostanou přímo do úst a zachytí se v chloupkách nosních dírek.

Hasiči jí kdysi říkali, že když hoří celé lidské tělo, krev bohatá na železo, která se v něm vaří, může být cítit po kovu, po mědi. Vnitřní orgány – které kvůli vysokému obsahu tekutin zřídka kdy úplně shoří – páchnou spíš po spálených játrech. A mozkomíšní mok se rozežře do pižmové, nasládlé vůně. Do krku jí okamžitě vystřelila žluč a zvedl se jí žaludek.

To, co leželo na stole, ani zdaleka nevypadalo jako člověk, natož jako její otec.

Policisté z oddělení vražd někdy používali pro lidi zemřelé v důsledku popálenin termín *smaženka*. Šibeniční humor. Pomáhá zmírňovat běžné lidské reakce. Ale nic – *nic* – nemohlo Rebeku připravit na spálenou, zčernalou kůži, která byla místy rozpraskaná a odhalovala růžovobílé maso a nažloutlý tuk pod ním. Hučení v její hlavě zesílilo. Čas se rozpíjel. A s ním logika a realita.

„Stáhněte to prostěradlo níž,“ požádala doktora.

Ten se na ni podíval, pak na Dixie. Dixie sotva znatelně přikývla. Patolog bílé prostěradlo odhrnul a odhalil pokroucené ostatky. Z otcových rukou zbyly jen zohavené černé pařáty.

Doktor Spiker vedl uškvařenou tkáň řez ve tvaru písmene ypsilon. Kůže na břicho byla místy odloupená a odhalovala růžovobílé maso. To zkroucené a k nepoznání ohořelé tělo byl kdysi její táta. Táta, který ji sám vychoval. Táta, který si věděl vždy rady, který jí zalepoval rozbitá kolena a učil ji střilet.

Vzpomněla si, jak s ní celé noci sedával a četl jí poté, co její matka jednoho jarního dne, když bylo Rebece dvanáct let, náhle zemřela na rakovinu.

Rebece se rozbušilo srdce tak rychle, až se bála, že omdlí.

Chtělo se jí zvracet. Z toho zápachu a pohledu se jí dělalo opravdu zle. A jak se snažila získat nad sebou kontrolu, jak se pokoušela

dýchat, aniž by nasávala ten zápach, přepadl ji náhlý, horký nával vzteku. *Ten parchant*. Jak jí to mohl udělat?

A jak ona mohla dopustit, aby se to stalo?

„Jste si jistí, že je to on?“ zeptala se ostrým hlasem. Věděla, že už se na to ptala. Přesto si nemohla pomoci, musela tu otázku zopakovat. Nechtěla tomu uvěřit. Přála si, aby to byla nějaká strašná chyba.

„Ano, zdravotní záznamy vašeho otce hovoří zcela jasně,“ řekl Spiker svým nosovým hlasem. A jako by viděl, že Rebeka potřebuje přesvědčit, ještě dodal: „V lidském těle je asi dvě stě šest kostí. Každá z nich je u daného člověka jedinečná. Pokud jsou k dispozici rentgenové snímky pořízené během života, poslouží jako pevný základ pro pozitivní identifikaci. Zesnulý měl v tomto případě někdy zlomenou levou vřetenní kost a v pravé ruce má implantovanou dlahu...“

„Kdysi ho kousl policejní pes.“ Rebeka si odkašlala, přistoupila blíž a přinutila se soustředit se na tělo. Čelist byla kupodivu neporušená, ale následky střelného poranění uvnitř ústní dutiny Rebeka nikdy předtím na vlastní oči neviděla. Cítila, jak ji Dixie i doktor Spiker pozorují, když vtom jí vnitřní hlas začal něco našeptávat. Zesilovalo to, až se jí instinktivně zjezily chloupky na zátylku. *Nevěřila*, že by toho otec byl schopen. Obzvlášť po tom telefonátu. Ten vystrašený tón, který slyšela v jeho hlase...

Včera večer. Myslím, že byl venku, mezi osikami. Díval se na můj srub. Předtím mě asi potmě sledoval domů. Myslím, že ví, co vím.

„A zbraň se našla u něj?“ chtěla vědět.

„Opakovací brokovnice Mossberg, ráže 12,“ odpověděla Dixie. „Podle toho, jak to vypadalo na místě činu, seděl v křesle v obývacím pokoji a mossberg měl opřený mezi nohama. Na zbrani se našly latentní otisky, které se shodují s otisky tvýho otce. Dokážou vydržet teplotu kolem sta stupňů po dobu několika hodin,“ vysvětlila. „Téměř na každém pátém předmětu z místa požáru se po běžném vyšetřování najde minimálně částečný otisk.“

„Proč je v týhle pozici? Proč má tak zkroutěný ruce a paže, když se zastřelil v křesle? A proč má kůži na předloktích rozpraskanou tak, že to může vypadat jako zranění způsobená při sebeobraně?“

„Intenzivní hoření způsobuje, že těla zaujímají charakteristickou boxerskou pozici,“ řekl Spiker. Na chvíli zavládlo ticho. „Rozhodně byl mrtvý, než uhořel, seržantko Northová, jestli je to pro vás aspoň nějaká útěcha.“

Kurevská klika, doslova skáču radostí.

„A jste si jistý, že příčinou smrti byla střelná rána?“ Potřebovala se na to zeptat, potrebovala, aby jí to patolog potvrdil. Znovu.

Spiker přikývl. „Když se podíváte na rentgenové snímky tady na obrazovce,“ ukázal na monitor na stěně vedle sebe, „hlaveň brokovnice se dotýkala horního patra a střela mířila nahoru a dozadu. Některé z broků jsou ještě uvnitř lebky, jak můžete vidět zde. Na snímcích si můžete povšimnout, že mozková tkáň je silně potrháná. Nelze identifikovat žádnou neporušenou část mozkového kmene,“ řekl a dál ukazoval na snímky, „včetně prodloužené míchy, mozečkové tkáně, středního mozku, Varolova mostu a mozkových stopek.“

Spiker se sklonil ke svým poznámkám, které ležely na pultu pod monitorem. „Zesnulý měl v pravé plicí velké množství aspirované krve. Levá plice váží 440 gramů, pravá 970 gramů. Normálně váží plice dospělého muže 400 až 450 gramů. Řez plicní tkání ukazuje překrvenou, atelektatickou, edematózní, hemoragickou plicí s extruzí hemoragické zpěněné tekutiny...“

Se sílící záplavou informací přestávala Rebece všechna ta slova dávat smysl. Chtělo se jí křičet, ale Spiker pokračoval.

„Obsah alkoholu v krvi byl 2,42 promile – víc než trojnásobek povoleného limitu pro řidiče.“

„Pozitivní toxikologický nález v kombinaci s Noahovým dlouhodobým pitím a jeho lékařskými záznamy o léčbě depresí svědčí pro závěr, že příčinou smrti byla sebevražda,“ dodala Dixie.

„Táta se léčil s depresemi?“

„Bob ho poslal k terapeutce, jo, k doktorce Rio Millerové v Clintonu. Kromě toho Noah se o svém zklamání ze života často rozpovídal i mezi lidmi.“

„Kde? Kdy?“ chtěla vědět Rebeka.